Jaime Santanach
Terra d'Or
Avinguda Marcel·lí, 92-98 interior
Barcelona 08013
FAX 447 3594

Carles Riba

Els meus contactes amb Carles Riba van tenir lloc entre els anys 1957 i 1959. Foren uns contactes que anaven força més enllà de la literatura. Carles Riba ho sabia i ho veia i tot ho propiciava.

Tot començà l'any que amb ell mateix i amb Antoni Sala-Cornadó iniciàrem aquelles lectures poètiques dels dimarts a la nit a la casa nova del carrer d'Arago. Les titulàrem "Barbolles poètiques", amb una candidesa desconcertant. Certament que erem passats amb rigor ~~[illegible]~~, com les de l'Estudi, o de la poetisa Capdevila, o a la casa de Josep Iglesias al passatge Permanyer, però les dinamitzava el nostre activisme inventiu.

Vam pensar que feia bo que hi assistissin persones de relleu. I Déu sap si n'hi van assistir! Les 28 sessions que vam fer! Quants més fossin i més importants, millor. Cambó

Però el primer de tots fou Carles Riba.

Havíem fet uns avantpassats de lectures, anteriors, per veure què passava. Havíem fet les precaucions per una possible emboscada policial. I vam sentir a Carles Riba, explicant-li el nostre projecte i fent-li llegir el contingut de la primera sessió: la lectura del llibre Soledat de paisatge feta pel seu autor Joan Vergés.

Fins i tot

Joan Vergés estava, i és, casat amb la filla del Llibreter Josep Porter, i el llibre Soledat de paisatge havia estat editat per Joaquim Horta. Ens va semblar que havíem fet una bona tria. Amb tot no vam fer cap comentari. Només li feiem saber la bona nova.

La sorpresa fou gran ~~vam~~ vam rebre una trucada de Carles Riba i ens va demanar, molt enterrenyat, si seria possible que ell i la seva muller Clementine Arderiu assistissin a aquella vetllada.

Compareguè puntual aquell calorós dissabte de febrer. Sembla que el vegi, assegut al racó menys edicat d'aquella habitació atent a la lectura de Vergés. I sembla que l'escoltés, ~~[illegible]~~ en una mena de discurs que feiem — tot el grup — parlant apropitatives per informar ~~[illegible]~~ del moment que vivíem —

de Ravafis, d'Homer, de la seva enèrgica resposta a la pregunta d'una possible traducció seva de la Ilíade: "Això no ho faré mai!", va dir. I del seu "Estós de tu oratòria".

Era tot tan apassionat que se'ns oblidà l'activisme. I ell ho notà. En acomiadar-se em digué: "Un altre dia m'agradaria parlar amb vostè de política".

Malgrat que vaig tenir tres contacts més amb Carles Ribas no vaig tenir cap moment propici: fora als funerals de Josep M. López Picó i el que es va fer en la festa en homenatge al seu 80 aniversari, i el Premi Salvat Papasseit, i el Premi de Poesia de Tortosa de Juliol de 1959, a cova seva.

Recordo que vaig plorar, sense adonar-me'n. I que després en silenci vaig seguir, la cua de la gent que l'acompanyava a travessar el port de Vallcarca, aquell forèstic que deuen a les spatlles els seus deixebles.

Un acumulació de gent bon jove. Fue sobtat. Amb tal motiu Josep M. de Sagarra va escriure el seu article memorable La escala de un artista. I fue per molta gent (Carles Ribas) el mestre, el guia spiritual. I per molt d'altres (com ell mateix ens) fou un exemple d'home net, pur i íntegre. I ho fou sempre, i totsmatot en els moments que tant ho necessitàrem (el país, i nosaltres).

JOAN COLOMINES